

EL VESTIT DE BALL

Un relat de: [MariaM](#)

Sóc a l'estudi, asseguda a la taula de treball amb la mirada perduda, d'aquí cap allà i el pensament dispers, com la mirada; ambdós s'han aturat en fixar-se en una dona que, des d'un prestatge de la llibreria, mostra el seu somriure en un rostre pigallat emmarcat per una aurèola lluminosa i roja. Ho confesso, no sóc jo, sinó la meua mare, ni tampoc sóc pèl-roja, per bé que, d'adolescent m'hagués agradat, tant, com ser ballarina, ves tu.

Certament, no es van complir els meus desigs; desigs poc fermes que, sens dubte, i en un temps determinat, van estar influenciats d'una banda, pels cabells d'un potent i natural pèl-roig, de la mare que, com ja he dit, no havia heretat i, d'una altra, per una pel·lícula: "Zapatillas rojas", de la qual certes imatges, encara avui, després de molts anys, són recurrents. Se'm fan presents sense saber com i perquè.

La imatge és aquesta: l'actriu protagonista és ballarina i acut a una cita on li faran una prova, allò que ara en diuen càsting. Un cotxe la deixa al peu d'una escalinata que la conduirà al palauet on l'esperen. Comença a pujar; la cara al vent, que esborrifa la seva cabellera roja, així com la capa de vellut blau elèctric que cobreix les seves espatlles voleteja, també, deixant al descobert un vaporós vestit blanc.

Quan arriba al cap de munt d'aquella escala sense fi, es sorprèn, en veure que el cotxe que l'havia acompanyada, és a la porta de la mansió; junt amb d'altres roman aparcat en bateria. El jardí, ben il·luminat, acull la música que s'escapa per les balconades. Òbviament, hi havia un camí d'accés alternatiu. Els qui la citaren l'ometeren per tal de sotmetre-la, furtivament, a una prova d'esforç, abans no arribés al lloc de la festa.

Cada vegada que enfilo un camí costerut de muntanya o pujo els graons d'una escala que se'm fa interminable, em pregunto si al final no hi haurà un funicular o un ascensor.

De la pel·lícula no en recordo res més, llevat del vestit de ball, del qual la mare se'n feu una rèplica i, sobretot, del final: la noia acaba llençant-se al buit des d'un pont sobre les vies del tren. Les sabatilles queden tenyides de roig, roig de sang.